

ขุมทรัพย์ สุดปลายฝัน

THE
ALCHEMIST

Panlo Coelho

แปลโดย นานมี หนังสือนานมี

เล่ม 1

ขุมทรัพย์ สุดปลายฝัน

THE
ALCHEMIST

Panlo Coelho

กอบชลี และ กันเกรา แปล

เขียน

The ALCHEMIST

ซุมทรัพย์สุดปลายฝัน

เปาโล คูเอลฌู เขียน

กอบซลี และ ก้านเกรา แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤศจิกายน 2547

พิมพ์ครั้งที่ 6 กุมภาพันธ์ 2558

ราคา 155 บาท

Original Title: O Alquimista

Text Copyright © 1988 by Paulo Coelho

This edition was published by arrangements with

Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U., Barcelona, Spain

All rights reserved.

<http://paulocoelhoblog.com>

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2546: สำนักพิมพ์เอโนเวล

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

เปาโล, คูเอลฌู.

ซุมทรัพย์สุดปลายฝัน. -- พิมพ์ครั้งที่ 6. -- กรุงเทพฯ: เอโนเวล, 2558.
184 หน้า.

1. นวนิยายบราซิล. I. กอบซลี, ผู้แปล. II. ก้านเกรา, ผู้แปลร่วม. III. ชื่อเรื่อง.

896.3

ISBN 978-616-04-2170-1

ISBN 978-616-04-2518-1 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสกฤษ บรรณาธิการบริหาร
พิมพ์อนงค์ ริมสินธุ์ บรรณาธิการ วาสนา นิมนวล พิสูจน์อักษรและตรวจจบ วรณณวิมล กรทิพัฒน์
ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา ส่งสงค์ ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรราว คอมพิวเตอร์
กราฟิก สุนันท์ เพชรราว **ประสานงานการผลิต** สุภาพร พงศ์ไกรศรีศิริ **สำนักงาน** บริษัท นานมีบุ๊คส์
พับลิเคชันส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา
กรุงเทพฯ 10110 โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919
e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ กรกนก พรึเพรส โทร. 0-2876-2142 พิมพ์ที่ ฟิสิคัลเซ็นเตอร์ โทร. 0-2433-7704-5
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท
แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

ในช่วงชีวิตหนึ่ง เราอาจมีคำถามมากมายกับการค้นหาจุดมุ่งหมายของชีวิต บางคนอาจพบ แต่หลายคนอาจไม่เจอเลยตลอดเวลาที่มีลมหายใจอยู่บนโลกใบนี้

แน่นอนว่าทุกคนมีความฝัน แต่จะมีใครสักกี่คนที่จะเดินตามรอยฝัน และกล้าก้าวไปให้ถึงฝันของตัวเอง เปาโล คูเอลญู กล่าวถึงความจริงสามัญนี้ และตั้งคำถามมาให้เราได้ขบคิด

ขุมทรัพย์สุดปลายฝัน เป็นงานเขียนชิ้นเยี่ยมของเปาโล ที่โด่งดังมาแล้วทั่วโลก เป็นเรื่องราวของเด็กหนุ่มเลี้ยงแกะคนหนึ่ง ที่ฝันถึงขุมทรัพย์ในพีระมิดที่อียิปต์ และตัดสินใจออกเดินทางตามฝันของตัวเอง ตลอดการเดินทางเด็กหนุ่มได้พบกับอุปสรรคต่างๆ มากมาย ในที่สุดเขาได้เผชิญกับเรื่องราวลับอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์ ที่ไม่ว่าใครก็สามารถหยั่งถึง หากเดินทางไปตามรอยฝัน และพร้อมที่จะฟังเสียงเรียกร้องในหัวใจของตนเอง

เปาโล คูเอลญู กระตุ้นให้เราทำความเข้าใจโลกและหาคุณค่าในชีวิต ผลงานของเขาไม่เพียงมีผู้อ่านมากมายทั่วโลกมาเป็นเวลานานเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์งานของนักเขียนจำนวนมากในปัจจุบัน ด้วยลีลาการเขียนอันนุ่มนวลละเอียดละไม เปาโลสามารถสื่อแนวคิดและปรัชญาความเชื่อที่กระทบกับความปรารถนาของคนจำนวนมากออกมาได้อย่างแยบยล

ขุมทรัพย์สุดปลายฝัน อาจเป็นทางลัดด้านความคิดให้หลายคนได้เดินทางไปสุดปลายฝัน สู่ขุมทรัพย์ที่ถวิลหามาเนิ่นนาน

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

จากผู้เขียน

ผมคงจะต้องกล่าวอะไรบางอย่างเกี่ยวกับการที่ **ซุมทรีพธ์** สดุดปลายฝัน-**O Alquimista** เป็นหนังสือที่เป็นสัญลักษณ์เล่มหนึ่ง แตกต่างจาก **O Diaário de um Mago** ซึ่งเป็นผลงานที่มีได้เป็นนวนิยาย

ชีวิตของผมตลอดสิบปี ผมศึกษาการเล่นแร่แปรธาตุ ความคิดง่าย ๆ ของการเปลี่ยนโลหะให้เป็นทองคำ หรือการค้นพบ “ยาอายุวัฒนะ” เป็นเรื่องที่น่าทึ่งเกินกว่าที่ผู้เริ่มเรียนเรื่องอำนาจวิเศษ ไม่ว่าคนใด จะปล่อยให้เฉยๆ โดยไม่ให้ความสนใจ ผมขอสารภาพว่า “ยาอายุวัฒนะ” เป็นสิ่งดึงดูดใจผมมากที่สุด เพราะก่อนที่จะเข้าใจและตระหนักว่าพระเจ้ามีอยู่ ความคิดที่ว่า วันหนึ่งทุกสิ่งทุกอย่างก็จะดับสูญเป็นเรื่องที่หมดหวัง ดังนั้นเมื่อรู้ว่าเป็นไปได้ที่จะหาของเหลวชนิดหนึ่งที่สามารถทำให้ผมมีอายุยืนนานไปได้อีกหลายปี ผมจึงตัดสินใจอุทิศทั้งกายและใจเพื่อผลิตยานี้ขึ้นมา

เป็นช่วงแห่งการเปลี่ยนแปลงทางสังคมอันยิ่งใหญ่มากมายหลายอย่าง ช่วงเริ่มต้นของทศวรรษที่เจ็ดสิบ และยังไม่ถึงสิ่งพิมพ์ที่เป็นกิจจะลักษณะเกี่ยวกับการเล่นแร่แปรธาตุ เหมือนกับตัวละครตัวหนึ่งในหนังสือเล่มนี้ ผมเริ่มต้นโดยการใช้จ่ายเงินเล็กน้อยที่ผมมีเพื่อซื้อหนังสือนำเข้าจากต่างประเทศ และทุ่มเทหลายชั่วโมงในแต่ละวันไปกับการศึกษาสัญลักษณ์ที่เข้าใจยากต่างๆ สืบหาตัวบุคคลสองสามคนในกรุงริโอ เดอ จาเนโรที่อุทิศตัวเพื่อ “ผลงานอันยิ่งใหญ่” อย่างจริงจัง และพวกเขาเหล่านั้นปฏิเสธที่จะให้ผมเข้าพบ ผมรู้จักคนหลายคนที่บอกว่าตัวเองเป็นนักเล่นแร่แปรธาตุ มีห้องทดลองเป็นของตนเอง และรับปากว่าจะสอนความลับของศิลปะแขนงนี้ให้เพื่อแลกเปลี่ยนกับทรัพย์สินสมบัติที่แท้จริง วันนี้ผมเข้าใจแล้วว่าคนเหล่านั้นไม่รู้อะไรที่ต้องการจะสอนเลยสักนิด

แม้ว่าผมจะทุ่มเทแค่ไหน ผลลัพธ์ที่ได้แทบจะเป็นศูนย์ ไม่เกิดอะไร

ตั้งที่หนังสือคู่มือต่างๆของศาสตร์แห่งการเล่นแร่แปรธาตุยืนยันโดยใช้ภาษา
ที่ซับซ้อนเลย มีแต่สัญลักษณ์ไม่มีที่สิ้นสุด มังกร สิงโต ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์
และปรอท ผมเองก็มีความรู้สึกอยู่ตลอดเวลาว่าผมมาผิดทาง เพราะภาษา
สัญลักษณ์ก่อให้เกิดความกำวมอันใหญ่หลวง ในปี 1973 ผมซึ่งหมดหวัง
แล้วกับการไปไม่ถึงไหน ได้ทำเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงการขาดความรับผิดชอบ
อย่างร้ายแรง ตอนนั้นผมได้รับมอบหมายจากศึกษาจังหวัดมาโตโกโรโซ
ให้สอนวิชาการละครในแคว้นนั้น ผมตัดสินใจใช้นักเรียนในห้องทดลอง
การละครของผม ซึ่งหัวข้อการเรียนคือแผ่นจารึกมรกด ความคิดนี้บวกกับ
การจัดให้มีการศึกษานอกสถานที่ไปยังบริเวณที่เป็นหนองบึงแห่งเวทมนตร์
สองถึงสามครั้ง ทำให้ผมได้ล้มรสสุภาสิตที่ว่า “กรรมใดใครก่อกรรมนั้นย่อม
สนอง” ในปีถัดมา ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวผมย่อยยับไม่มีชิ้นดี

ชีวิตผมหกปีให้หลัง ผมมีทัศนคติที่ค่อนข้างจะสงสัยกับทุกเรื่องที่เกี่ยวข้อง
กับเรื่องลึกลับ ระหว่างการเนรเทศทางจิตวิญญาณนี้เอง ผมได้เรียนรู้หลายสิ่ง
หลายอย่างที่สำคัญ นั่นคือ คนเราจะยอมรับความจริงก็ต่อเมื่อตอนแรกเรา
ปฏิเสธมันก่อนจากเบื้องลึกแห่งจิตใจของเรา ได้เรียนรู้ว่าเราไม่ควรหลีกเลี่ยง
ชะตาชีวิตของตัวเอง และพระหัตถ์ของพระเจ้าช่างเมตตากรรณาไม่มีที่
สิ้นสุด แม้ว่าพระองค์จะทรงเข้มงวด

ในปี 1981 ผมได้รู้จักกับรั้ม และครูของผม ซึ่งจะเป็นผู้ชักนำผมให้
กลับสู่เส้นทางที่ได้เขียนขึ้นไว้แล้วสำหรับผม และระหว่างที่เขากำลังฝึกผม
ด้วยคำสอนของเขาอยู่นั้น ผมได้กลับไปเรียนการเล่นแร่แปรธาตุอีกครั้งโดย
ความสมัครใจ คินหนึ่งขณะที่เรากำลังสนทนากันอยู่ ผมถามเขาว่า เหตุใด
ภาษาของพวกนักเล่นแร่แปรธาตุจึงดูคลุมเครือและซับซ้อนนัก

“มีนักเล่นแร่แปรธาตุอยู่สามประเภทด้วยกัน” ครูของผมพูด “พวกที่
คลุมเครือเพราะไม่รู้ว่ากำลังพูดอะไรอยู่ พวกที่คลุมเครือเพราะรู้ว่ากำลังพูด
อะไรอยู่ แต่ก็รู้เหมือนกันว่าภาษาแห่งการเล่นแร่แปรธาตุเป็นภาษาที่ส่งไป

ยังใจ ไม่ใช่ไปยังเหตุผล”

“แล้วพวกที่สามล่ะครับ” ผมถาม

“คือพวกที่ไม่เคยได้ยินเรื่องการเล่นแร่แปรธาตุเลย แต่สามารถค้นพบ ‘หินแห่งปรัชญา’ ได้สำเร็จจากชีวิตของพวกเขาเอง”

และด้วยทั้งหมดนั้นครูของผม ซึ่งอยู่ในกลุ่มที่สอง จึงตัดสินใจสอนการเล่นแร่แปรธาตุให้ผม ผมค้นพบว่าภาษาสัญลักษณ์ ซึ่งทำให้ผมหงุดหงิดและหลงในขณะเดียวกัน เป็นหนทางเดียวที่จะเข้าถึง “จิตของโลก” หรือที่จู่เรียกว่า “จิตไร้สำนึกรวม” ผมค้นพบ “ตำนานชีวิต” และ “สัญญาของพระเจ้า” ซึ่งเป็นความจริงที่ใช้เหตุผลแห่งสติปัญญาของมนุษย์เสรีที่จะยอมรับด้วยความที่มันเรียบง่ายเกินไป ผมพบว่า การให้ได้มาซึ่ง “ผลงานอันยิ่งใหญ่” ไม่ใช่หน้าที่ของคนไม่กี่คน แต่ของมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ และแน่นอนว่า ไม่ใช่ว่า “ผลงานที่ยิ่งใหญ่” จะมาในรูปของไขและขวดบรรจุของเหลวเสมอไป แต่เราทุกคนสามารถดำดิ่งลงไปยัง “จิตของโลก” ได้โดยมีมีข้อสงสัยเลย

ดังนั้น **ขุมทรัพย์สุดปลายฝัน-O Alquimista** จึงเป็นเรื่องที่เป็นสัญลักษณ์เรื่องหนึ่ง เมื่อเรื่องราวดำเนินไป นอกจากผมจะถ่ายทอดทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่ได้รู้เรียนมา ยังพยายามที่จะเชิดชูนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่สามารถเข้าถึง “ภาษาสากล” ซึ่งในบรรดาท่านเหล่านั้นมี เฮมมิงเวย์, เบลก, บอร์จ (ซึ่งเขียนเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งของเขาโดยใช้เรื่องเล่าเปอร์เซีย) มัลบา, ทาฮัน และคนอื่นๆ

เพื่อที่จะจบบทหน้าที่ยืดยาวนี้ และให้ภาพประกอบนักเล่นแร่แปรธาตุประเภทที่สามที่ครูของผมหมายถึง สมควรอย่างยิ่งที่จะนึกถึงเรื่องเล่าเรื่องหนึ่งที่เขาเองได้เล่าให้ผมฟังในห้องทดลอง

พระแม่มารี และพระกุมารเยซูตัดสินใจลงมายังโลกและไปเยี่ยมวัดแห่งหนึ่งด้วยความภาคภูมิใจ บาทหลวงทุกรูปเข้าแถวยาวเหยียด แต่ละรูป

เดินไปยังพระแม่มาลีเพื่อสรรเสริญเยินยอ คนหนึ่งก็ท่องบทกลอนอันแสนไพเราะ อีกคนก็เอาภาพวาดสีจากพระคัมภีร์ไบเบิลให้ดู และรูปที่สามกล่าวชื่อของนักบุญทุกองค์ และไปอย่างนี้เรื่อย ๆ รูปแล้วรูปเล่า ที่ปลายแถว มีบาทหลวงรูปหนึ่ง ซึ่งยากจนที่สุดในวัด ไม่เคยได้เรียนรู้บทอ่านที่คัมคายแห่งยุค บิดามารดาของท่านก็เป็นคนธรรมดา ที่ทำงานในคณะละครสัตว์เก่าแก่แห่งหนึ่งแถบนั้น และอย่างเดียวกับที่ท่านได้รำเรียนมา คือการโยนลูกบอลไปข้างบนแล้วสลับไปสลับมา

เมื่อถึงตาของท่าน บาทหลวงรูปอื่นๆ ก็อยากที่จะปิดการสรรเสริญ เพราะอดีตนักโยนลูกบอลไม่มีอะไรสำคัญที่จะพูด และอาจจะทำลายภาพพจน์ของวัดได้ ทว่าในเบื้องลึกแห่งจิตใจของบาทหลวง ท่านก็รู้สึกว่าคุณจำเป็นต้องอย่างมากที่จะต้องถวายเป็นบางอย่างที่ท่านมีแต่พระแม่มาลีและพระกุมารเยซู

ด้วยความอึดอัดใจ และรู้สึกถึงสายตาดำหนึ่จากบรรดาพี่น้องของท่าน ท่านจึงล้วงส้มสองสามผลออกมาจากกระเป๋า แล้วเริ่มโยนขึ้นข้างบนสลับไปมา เป็นสิ่งเดียวที่ท่านทำเป็น

ตอนนั้นเองที่พระกุมารเยซูทรงหัวเราะ แล้วเริ่มปรบพระหัตถ์ในวงพระพาหาของพระแม่มาลี แล้วพระแม่มาลีก็ยื่นพระหัตถ์ให้แก่ท่าน ให้ท่านได้อุ้มพระกุมารเยซูอยู่ครู่หนึ่ง

ผู้เขียน

ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงพระดำเนนเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งพร้อมกับบรรดาศิษยานุศิษย์ สตรีผู้หนึ่งชื่อมารธาได้รับเสด็จพระองค์ที่บ้าน

นางมีน้องสาวชื่อมารีย์ซึ่งนั่งอยู่แทบพระบาทของพระผู้เป็นเจ้า คอยฟังพระวาจาของพระองค์

มารธากำลังยุ่งอยู่กับการปรนนิบัติรับใช้จึงเข้ามาทูลว่า

“พระเจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือที่น้องสาวปล่อยดิฉันคนเดียวให้ปรนนิบัติรับใช้ ขอพระองค์บอกเขาให้มาช่วยดิฉันบ้าง”

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบว่า “มารธา มารธา เธอเป็นห่วงและวุ่นวายหลายสิ่งนัก สิ่งที่สำคัญมีเพียงสิ่งเดียว

“มารีย์ได้เลือกแล้วเอาส่วนที่ดีที่สุดที่จะไม่มีใครเอาไปจากเขาได้”

พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกา, 10; 38-42

บทนำ

ตัวอย่าง

ขายนักเล่นแร่แปรธาตุหยิบหนังสือที่ใครคนหนึ่งในห้องคาราวานนำติดตัวมาขึ้นมาดู เป็นหนังสือไม่มีปก แต่เขาสามารถระบุชื่อผู้แต่งได้ว่าเป็น ออสการ์ ไวลด์ ขณะที่กำลังเปิดไปดูตามหน้าต่างๆอยู่นั้น เขาพบเรื่องเล่าเกี่ยวกับนาร์ซิสซัส

เขารู้จักตำนานเกี่ยวกับนาร์ซิสซัส เด็กหนุ่มรูปงามที่ทุกๆวันจะเอาแต่นั่งเพ่งมองความงามของตัวเองอยู่ริมสระน้ำแห่งหนึ่ง หลงใหลในรูปลักษณ์ของตนจนอยู่มาวันหนึ่งตกลงไปในสระและจมน้ำตาย ตรงที่ที่เขาตกลงไป ดอกไม้ดอกหนึ่งงอกขึ้นมา และเรียกกันว่าดอกนาร์ซิสซัส

แต่เรื่องเล่าของออสการ์ ไวลด์ไม่ได้จบลงเช่นนั้น

ออสการ์ ไวลด์บอกว่าตอนที่นาร์ซิสซัสเสียชีวิต โอรีอาดีส หรือเหล่าเทพธิดาแห่งพงไพรได้มาเห็นสระน้ำจึงกลายเป็นหนองน้ำแห่งน้ำตารสเค็ม

“ท่านรำไห้เพราะเหตุใดเล่า” โอรีอาดีสถาม

“เรารำไห้ให้กับนาร์ซิสซัส” สระน้ำตอบ

“เช่นนั้นเอง เราไม่แปลกใจเลยที่ท่านร้องไห้ให้กับนาร์ซิสซัส” เหล่าเทพธิดากล่าวต่อ “จะว่าไปแล้ว แม้ว่าเราทุกองค์จะวิ่งตามเขาไปทั่วทั้งราวป่า แต่ท่านเป็นผู้เดียวที่ได้มีโอกาสเพ่งมองความงดงามของเขาอย่างใกล้ชิด”

“นาร์ซิสซัสรูปงามหรือ” สระน้ำถาม

“ผู้ใดจะรู้เรื่องนี้ดีไปกว่าท่านเล่า” เหล่าเทพธิดาตอบด้วยรู้สึกแปลกใจ

“ก็เขาก็มหน้าอยู่ริมฝั่งของท่านทุกวัน”

สระน้ำเงยบไปพักหนึ่ง สุดท้ายก็กล่าวว่า

14 ขุมทรัพย์สุดปลายฝัน

“เราร้องไห้ให้กับนาร์ซิสซัส แต่เราไม่เคยรู้เลยว่าเขารูปร่าง

“เราร้องไห้ให้กับนาร์ซิสซัส เพราะทุกครั้งที่เขาอยู่บนริมฝั่งของเรา เราสามารถมองเห็นความงามของเราเองที่สะท้อนอยู่ลึกกลงไปในดวงตาของเขา”

“ช่างเป็นเรื่องที่สวยงามอะไรเช่นนี้” ชายนักเล่นแร่แปรธาตุเอ๋ย

ตัวอย่าง

ตอนที่

หนึ่ง

จวนจะมีต๋ำแล้ว เด็กหนุ่มชื่อซานตืออาโกต๋องฝุงแคะ ของเขามาถึงหน้าโบสถ์รกร้างหลังหนึ่ง เพดานหลังคาโบสถ์ทรุดลงมาหลายปีแล้ว และมีต้นไซคามอร์* ขนาดใหญ่ต้นหนึ่งขึ้นตรงบริเวณที่เมื่อก่อนเป็นห้องสักการภักดิ์

เขาตัดสินใจค้างแรมที่นั่น จัดแจงให้แคะเข้าทางประตูที่รกร้างพัง แล้วหลังจากนั้นก็วางแผ่นไม้สองสามแผ่นขวางไว้ เพื่อที่แคะจะได้ไม่หนีออกไปในตอนกลางคืน แม้ว่าแถบนั้นไม่มีหมาป่า แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งที่แคะตัวหนึ่งหนีออกไปตอนกลางคืน และวันรุ่งขึ้นเขาต้องเสียเวลาตามหาแคะพลัดฝุงตัวนั้นตลอดทั้งวัน

เขาเอาเสื้อคลุมปูพื้น แล้วล้มตัวลงนอน ใช้หนังสือที่เพิ่งจะอ่านจบ หนุ่นต่างหมอน ก่อนหลับ เขานึกขึ้นมาได้ว่าจะต้องเริ่มอ่านหนังสือเล่มที่หนากว่านี้ ใช้เวลานานกว่าจะอ่านจบ แต่ในยามต๋ำคืนจะเป็นหมอนที่หนุ่นสบายกว่านี้

เขาคิดตั้งแต่ยังไม่สว่าง แหงนมองข้างบน เห็นดวงดาวสว่างไสวผ่านเพดานหลังคาที่จะพังมีพังแหล่

“อยากจะหลับต่ออีกสักหน่อย” เขาคิด เขาฝันเหมือนอาทิตย์ที่แล้ว และตื่นก่อนจะฝันจบเหมือนคราวก่อน

* ไม้ผลชนิดหนึ่งอยู่ในตระกูลมะเดื่อ

เขาลุกจากที่นอน ตื่นเหล้าอ่อนอีกหนึ่ง แล้วคว้าไม้มาเริ่มปลุกแกะที่ยังหลับกันอยู่ เขาสังเกตเห็นว่าพอเขาตื่น แกะส่วนใหญ่จะเริ่มตื่นตาม ราวกับว่ามีพลังงานลึกลับบางอย่างเชื่อมโยงชีวิตของเขากับชีวิตของบรรดาแกะเหล่านั้น ซึ่งเดินทางตะลอนๆเพื่อหาอาหารและน้ำกับเขามาสองปีแล้ว “พวกมันคุ้นเคยกับเรามากจนรู้ตารางเวลาของเรา” เขาพูดเบาๆ ใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง และคิดว่าอาจจะตรงกันข้ามก็ได้คือ “เขาต่างหากที่คุ้นเคยกับตารางเวลาของแกะ”

แต่ก็มีบางตัวที่ชี้เขายู้งายเล็กน้อย เด็กหนุ่มใช้ไม้กระทุ้งปลุกพวกมันทีละตัว โดยเรียกชื่อของมันด้วย เขาเชื่อมาตลอดว่าแกะสามารถเข้าใจสิ่งที่เขาพูด ด้วยเหตุนี้ บางครั้งบางครั้งเขาจะอ่านหนังสือบางตอนที่เขาประทับใจให้พวกมันฟัง หรือพูดกับมันเรื่องความโดดเดี่ยว และความสุขของการเป็นเด็กเลี้ยงแกะในท้องทุ่ง หรือไม่กี่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสารพัดเหตุการณ์ล่าสุดที่เขาได้พบเห็นตามเมืองต่างๆที่เขาเดินทางผ่าน

แต่สองวันมานี้ หัวข้อสนทนาของเขาแทบจะมีอยู่เรื่องเดียว คือเรื่องเด็กสาว บุตรีของพ่อค้าที่อาศัยอยู่ในเมืองที่เขาจะไปถึงในอีกสี่วันข้างหน้า เขาเคยไปที่นั่นแค่ครั้งเดียวเมื่อปีกลาย พ่อค้าเป็นเจ้าของร้านขายผ้าแห่งหนึ่ง และชอบให้ตัดขนแกะให้เห็นต่อหน้า เพื่อหลีกเลี่ยงขนแกะปลอม เพื่อนคนหนึ่งเป็นคนพาเขาไปที่ร้าน เขาจึงดองแกะของเขาไปที่นั่น

“ผมอยากจะขายขนแกะสักหน่อยครับ” เขาเอ่ยกับพ่อค้า

วันนั้นลูกค้าแน่นร้าน พ่อค้าจึงขอให้เขาคอยถึงตอนบ่าย เขานั่งลงบนทางเดิน แล้วหยิบหนังสือในถุงย่ามออกมา

“ฉันไม่ยักรู้ว่าพวกคนเลี้ยงแกะก็อ่านหนังสืออีกด้วย” เสียงผู้หญิงเสียงหนึ่งดังขึ้นใกล้ตัว

หล่อนเป็นเด็กสาวหน้าตาแบบคนแถบอันดาลูเซีย ผมหยักศกสีดำขลับดวงตาชวนให้นึกถึงผู้พิชิตแขกมัวร์ในสมัยโบราณอยู่กลายๆ

“ก็เพราะว่าพวกแกะสอนอะไรมากกว่าที่หนังสือสอนนะสิ” เด็กหนุ่มตอบ พวกเขาพูดคุยกันอยู่นานกว่าสองชั่วโมง หล่อนบอกว่าตัวหล่อนเป็นลูกสาวของพ่อค้า หล่อนพูดถึงวิถีชีวิตในชนบท ที่แต่ละวันก็เหมือนกัน เด็กหนุ่มเลี้ยงแกะเล่าเรื่องราวบรรดาทุ่งหญ้าของแคว้นอันดาลูเซีย สิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ ที่เขาได้พบเห็นตามเมืองต่างๆ ที่ไปมา รู้สึกดีใจที่ไม่ต้องสนทนากับแกะอยู่ตลอดเวลา

“เธอเรียนหนังสือมาจากไหนหรือ” เด็กสาวถามเขาในตอนหนึ่ง

“ก็เหมือนกับคนอื่นๆ ทุกคนนั่นแหละ” เด็กหนุ่มตอบ “ฉันเรียนที่โรงเรียน”

“แล้วในเมื่อเธออ่านหนังสือออก ทำไมเธอถึงเป็นแค่คนเลี้ยงแกะล่ะ”

เด็กหนุ่มพูดเฉไปเพื่อจะได้ไม่ต้องตอบคำถามนั้น เขาแน่ใจว่าเด็กสาวจะไม่มีวันเข้าใจ เขาเล่าเรื่องการเดินทางของเขาต่อ ทำให้ดวงตาชาว

มั่วรีเล็ก ๆ คู่ นั้นเปิด ๆ ปิด ๆ ด้วยความพิศวงสงสัย ยิ่งเวลาผ่านไป เด็กหนุ่มเริ่มไม่อยากให้วันนั้นสิ้นสุดลงเลย เขาอยากให้บิดาของเด็กสาวมีฐานะรุ่งเรืองไปอีกนาน และสั่งให้เขาคอยไปอีกสามวัน เขารู้ว่าตัวเองกำลังรู้สึกบางอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน นั่นคือ ความต้องการจะอาศัยอยู่ในเมืองเดียวกันนั้นตลอดไป เมืองเดียวกับเด็กสาวผมดำขลับ เมื่อมีเธออยู่ข้างกาย วันเวลาของเขาจะไม่มีวันเหมือนเดิม

แต่ในที่สุดพ่อค้าก็ออกมา แล้วสั่งให้เขาตัดขนแกะให้สัตว์ หลังจากนั้นก็ชำระเงินค่าขนแกะ และขอให้เขากลับมาใหม่ในปีหน้า

คำอธิบาย

ตอนนี้เหลือเวลาอีกเพียงสี่วันเท่านั้นเขาก็จะไปถึงหมู่บ้านนั้นแล้ว เขาตื่นเต้น และในขณะที่เดียวกันก็ไม่มั่นใจ ด้วยเกรงว่าเด็กสาวอาจจะลืมเขาเสียแล้ว เพราะคนเลี้ยงแกะหลายคนแวะไปขายขนแกะที่นั่น

“ไม่สำคัญหรอก” เด็กหนุ่มพูดกับแกะของเขา “เราก็รู้จักเด็กผู้หญิงที่เมืองอื่นเหมือนกัน”

แต่ลึกๆในใจ เขารู้ซึ่งว่าสำคัญ และรู้ว่าทั้งคนเลี้ยงแกะ กะลาสีเรือ คนเร่ขายของ ต่างก็รู้จักเมืองที่พวกเขาอาจพบใครสักคนที่จะทำให้พวกเขาลืมความสุขของการได้เดินทางในโลกนี้อย่างไม่มีห้วง

ท้องฟ้าเริ่มสว่างเรื่องราว เด็กหนุ่มต้อนแกะของเขาไป

ทางทิศเดียวกับดวงอาทิตย์ “พวกมันไม่เคยต้องตัดสินใจ” เขาคิด “อาจจะด้วยเหตุนี้กระมัง จึงแกะติดเราแฉดตลอดเวลา” สิ่งจำเป็นประการเดียวที่พวกแกะรู้จักคือน้ำและอาหาร トラบไตที่เด็กหนุ่มยังรู้จักบรรดาทุ่งหญ้าที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดในอันดาลูเซีย トラบนั้นแกะก็จะเป็นเพื่อนของเขาอยู่เสมอ แม้ว่าทุกๆ วันจะเหมือนๆ กัน คือมีชั่วโมงอันยาวนานที่คืบคลานอยู่ระหว่างดวงอาทิตย์ขึ้นและดวงอาทิตย์ตก แม้ว่าพวกแกะจะไม่เคยได้อ่านหนังสือเลยแม้แต่เล่มเดียวในช่วงชีวิตสั้นๆ ของมัน ทั้งยังไม่รู้ภาษาของผู้คนที่บอกเล่าข่าวคราวความเคลื่อนไหวในหมู่บ้านต่างๆ พวกมันก็พึงพอใจอยู่กับน้ำและอาหาร และนั่นก็เพียงพอแล้ว โดยพวกมันมีน้ำใจให้ชนและบางครั้งก็ให้เนื้อเป็นสิ่งตอบแทน

“หากวันนี้เราเกิดกลายเป็นสัตว์ประหลาดตัวหนึ่ง แล้วคิดจะฆ่าพวกมันทีละตัวๆ พวกมันคงจะรู้จักต่อเมื่อถูกกำจัดไปเกือบหมดฝูงแล้ว” เด็กหนุ่มคิด “เพราะพวกมันเชื่อใจเรา จนลืมเชื่อสัญชาตญาณของตนเอง เพียงเพราะว่าฉันพาพวกมันไปหาอาหารและแหล่งน้ำ”

เด็กหนุ่มเริ่มรู้สึกแปลกใจกับความคิดของตัวเอง โบสถ์ที่มีต้นไซคามอร์ขึ้นอยู่ข้างในอาจจะเป็นโบสถ์ผีสิง จึงได้ทำให้เขาฝันเรื่องเดียวกันเป็นครั้งที่สอง และกำลังทำให้เขาโมโหเพื่อนร่วมทางของเขา ที่ข้างชื่อสัตย์กับเขา มาตลอด เขาค้มเหล่าอู่นที่เหลือนิดหน่อยจากอาหารม้อเย็นเมื่อคืนแล้ว

กระซิบเสื้อคลุมแนบกับลำตัว เขารู้ว่าอีกสองสามชั่วโมงถัดจากนี้ เมื่อดวงอาทิตย์ตั้งฉากจะร้อนระอุเสียจนเขาไม่อาจต้อนแกะออกไปตามท้องทุ่งได้ ฤดูร้อนเป็นช่วงเวลาที่ว่าทั้งสเปนจะพากันหลับใหล

อากาศจะร้อนไปจนถึงตอนกลางคืน ตลอดช่วงนี้เขาต้องแบกเสื้อคลุมของเขาไปด้วย แต่พอคิดจะปั่นเรื่องน้ำหนักของเสื้อ เขาเป็นต้องนึกขึ้นได้ว่า เพราะมันนั่นแหละ เขาจึงไม่รู้สึกหนาวในตอนเช้า

“พวกเราต้องเตรียมพร้อมอยู่เสมอเพื่อรับมือกับความแปรปรวนของอากาศ” เขาคิด และรู้สึกขอบคุณน้ำหนักของเสื้อคลุม

เสื้อคลุมมีเหตุผลของมัน เด็กหนุ่มก็เช่นเดียวกัน สองปีที่เขาได้เดินทางไปที่ราบในอันดาลูเซีย เขาจำเมืองต่างๆ ในแถบนั้นได้หมดแล้ว และนี่เป็นเหตุผลประการสำคัญในชีวิตของเขา คือการเดินทางนั่นเอง คราวนี้เขากำลังคิดว่าจะอธิบายให้เด็กสาวฟัง ว่าทำไมคนเลี้ยงแกะธรรมดาๆ คนหนึ่งจึงอ่านหนังสือออก นั่นเพราะเขาได้เข้าเรียนที่โรงเรียนศาสนาแห่งหนึ่ง ครั้นอายุสิบหกปี บิดามารดาของเขาอยากให้เขาเป็นพระ เพราะนับเป็นความภูมิใจอย่างสูงของครอบครัวชวานายากจนครอบครัวหนึ่ง ที่ทำงานเพียงเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง ซึ่งก็เหมือนกับบรรดาแกะทั้งหลาย เขาเรียนละติน ฝรั่งเศส และเทววิทยา แต่เขาใฝ่ฝันที่จะรู้จักโลกมาตั้งแต่เด็ก และสิ่งนี้มีความสำคัญมากเสียยิ่งกว่าการได้รู้จักกับพระเจ้า หรือบรรดาบาปทั้งปวงของมนุษย์ บ่ายวันหนึ่ง เมื่อกลับไปเยี่ยมบ้าน เขาจึงรวบรวมความกล้า และบอกผู้เป็นบิดาว่าเขาไม่อยากเป็นพระ แต่เขาอยากจะทำเดินทาง